

DOINA SĂLĂJAN

SMALȚURI

Editura ION CREANGĂ

Doina Sălăjan

SMALȚURI

Suzika

Samika

John Smith

Small Text

DOINA SĂLĂJAN

SMALTURI

EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI, 1979

Coperta: ANAMARIA SMIGELSCHI

LECTOR GH. D. VASILE
TEHNOREDATOR FLORICA WEIDLE
BUN DE TIPAR 30.I.1979. APĂRUT 1979
TIRAJ 20.000 EX. BROȘATE
COLI DE TIPAR 5½

I. P. SIBIU
ȘOSEAUA ALBA IULIA NR. 40

Prefață

I

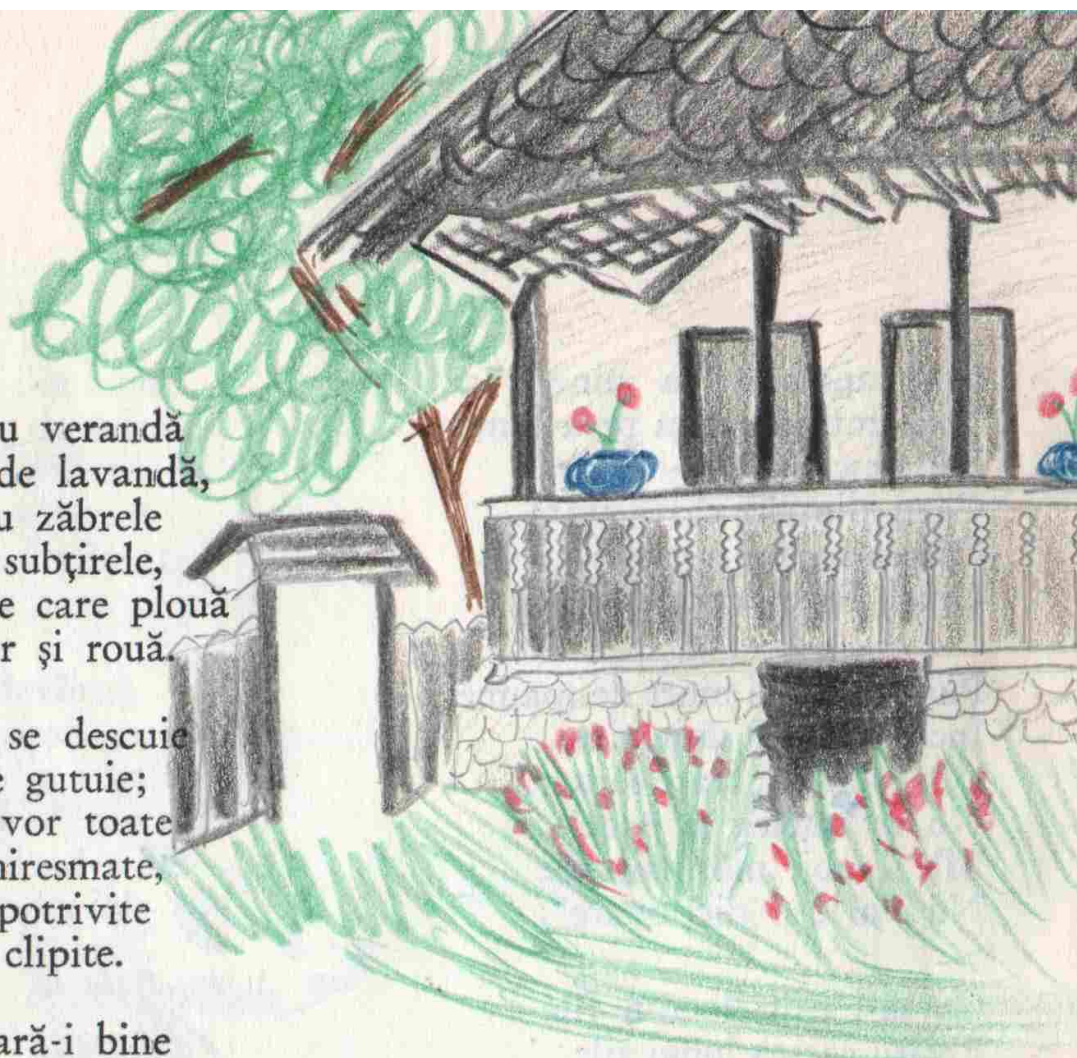
Am o casă cu verandă
Cu miresme de lavandă,
La ferestre cu zăbrele
De arginturi subțirele,
Cu streșini pe care plouă
Cerul cu azur și rouă.

Poarta mare se descuie
Cu aromă de gutuie;
Ușile, câte-s, vor toate
Descuieri înmiresmate,
Chei anume potrivite
După ore și clipite.

Seara, bunăoară-i bine
Să ai chei de rozmarine;
Spre amiaz de vii acasă,
Miros de pelin sub coasă;
Dimineața către șapte,
Abur lin de proaspăt lapte.

Iarna-s alte chei, firește,
Alt parfum se potrivește.
Toamna umbli la zăvoare
Cu a mustului răcoare.
Numai primăvara-s toate
Ușile neîncuiate.

Paznic al acestei case
E un urs cu labe groase,
Alb ca iarna lumii sale
Cu-aurore boreale,
Cu banchizele de gheață
Care-alunecă în ceață.

Cum ajunse el la mine
Nici unul nu știm prea bine.
Bănuiesc că într-o seară
Căzu dintr-o carte-afară,
Cartea-n care-n vremi de vise
Ursul Fram copilărise.

Pui prostuț și mort de spaimă
Încearca ceva să-ngaimă.
„O, i-am zis, frate sărace,
Nu te înțeleg și pace!
Tîlc limbii mormăitoare
Nu-i aflu-n dicționare“.

Ca să-i caut locu-n file
Recitii cartea lungi zile,
Dar erau de-acuma șterse
Urmele pe care merse
Și-l uitaseră, bag seama,
Frații, prietenii și mama.

M-a cuprins așa o milă
De făptura lui umilă,
Că bătîndu-l lin pe spate
I-am grăit cu bunătate:
Dacă vrei, rămîi voinice,
„Fram“ de astăzi îți vom zice.

Mai apoi i-am spus: Oceane
Nu avem, nici foci grāsane,
Nici măcar un iaz cu pește
Pe aproape nu sticlește,
Bunul nostru de pe lume-i
Doar grădina cu legume.

Mai fac parte din avere
Stupii doldora de miere,
Fructele livezii, toate,
Care sunt pe săturate.
Restul, dis-de-dimineată
Cumpărăm cu bani la piață.

Banul, iată adevărul,
Nu crește-n copac ca mărul,
De aceea noi din școală
Știm să fim cu chibzuială.
Așadar, am vrea să-ți fie
Poftele cu modestie!

Fram cel mic cu-nțelepciune
Prinse sfaturile bune.
Nici măcar nu mai gândește
Că mânca la Pol doar pește
Prins cu ghearele și dinții
Cum l-au învățat părinții.

II

La cuibare e stăpână
Cea mai țănoșă găină,
Nevricoasă și pestriță,
Mândră ca o boieriță
Și zgîrcită ca o babă
Care n-are altă treabă.

Vii și-i ceri: Dragă Florica,
Dă-mi un ou. — Nu-ți dau nimica!
După astfel de înfrîngeri
La cucoș te duci cu plîngeri,
Dar fricos fiind, eroul,
N-ai ce face și... furi oul.

Vai, și cîta gălăgie
Face ea-n bucătărie
Cînd zărește cozonacul
Rumenit de foc ca racul:
— Cîte ouă-ai pus într-însul?
Zice, și-o apucă plînsul.

III

Mica veveriță Rița
Și-a scrintit cîndva codița,
Sta-ntr-un pom scîncind sărmana
Și-și stropea cu lacrimi blana,
Neputînd să se mai ducă
Val-vîrtej ca o nălucă

Prin frunzișul greu și verde
Unde urma i s-ar pierde,
De pe-o creangă pe cealaltă
Săltînd prin coroana-naltă
Tot mai sus și mai departe
Zuruind alune sparte.

N-o puteam lăsa să plîngă,
Inimile să ne frîngă.
— Hai cu noi roșcată dragă,
Ce e rău o să se dreagă
Și din nou la primăvară
Vei fi flacăra sprintară!

Cînd se-nzdrăveni codița
Zise veverița Rița:
Am o tainică dorință,
Să vă fiu de trebuință,
Să vă fiu în trai alături,
Să șterg praful și să mătur,

S-adun vreascuri, să deretic,
Să vă cos la șorturi petic,
Să vă-nmoi în ceai pesmeții,
Să vă zugrăvesc pereții,
Să fac tot ce voi mi-ați cere
După cât îmi stă-n putere.

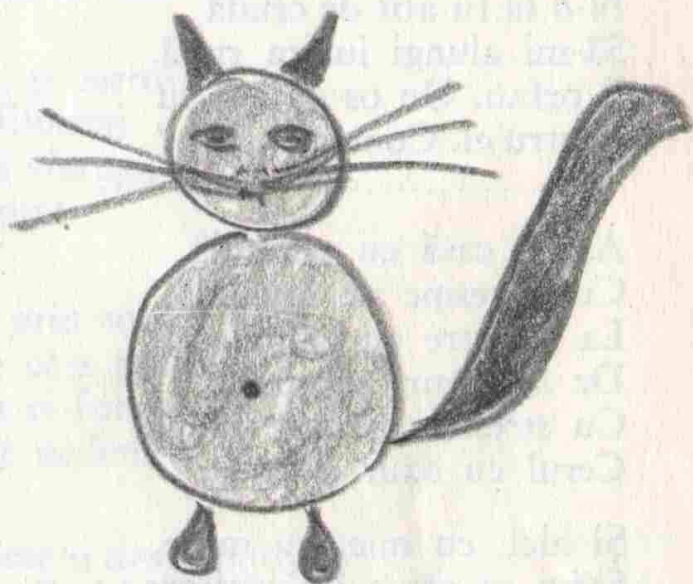
IV

Suzi e pisica noastră
Cu blăniță neagră-albastră.
Lină, fină și calină,
Cu nazuri la prînz, la cină,
Cu-alintări și cu tertipuri,
Izmeneli în fel și chipuri.

Orice-ai face, orice-ai dreg
Greu cu ea te-i înțelege.
Doarme, iese la plimbare,
Stă-n cerdac, se uită-n zare
Și de-ncerci s-o pui la treabă,
Zice: Mică sunt și slabă!

Tot ce știe-i din vechime:
Bagă spaima-n șorecime.
Și în seri de iarnă toarce
(Parcă-i una dintre Parce)
Firul vremilor, subțire,
De prezent și amintire.

Uneori cînd vrea să placă
Își găsește timp de joacă,
Iară joaca-i se încheie
C-o năstrușnică idee,
De înnebunim cu toții
Parc-ar da năvală hoții.

Într-o zi, cam astă-vară,
Ne-a adus un pui de fiară,
Un leu mic și mort de frică
Semănînd cu o pisică.
Unde l-a găsit, ea știe;
Sta privindu-l cu mîndrie.

— Ce-ai făcut? o scutur bine.

— A, zice, e văr cu mine.

N-o să fii atît de crudă
Să-mi alungi iubita rudă.
E orfan. Un os găsești tu
Pentru el. Contează gestu'

.....
Am o casă cu verandă,
Cu miresme de lavandă,
La ferestre cu zăbrele
De arginturi subțirele,
Cu streșini pe care plouă
Cerul cu azur și rouă.

Și aici, cu mic, cu mare,
Stăm ca-ntr-o îmbrățișare,
Dormim vis ca o trezie,
Ne trezim ca-n feerie,
Priveghind cum curge viața,
Ziua, noaptea, dimineața;

Ascultînd cum fără veste
Viața intră în poveste,
Povestindu-ne cu rîndul
Basmul visului și gîndul
Și mirîndu-ne de toate
Cele ce-s adevărate.

Vînători

De cînd roşesc cireşele-n mai şi dau în floare
Întîii tei, şi pînă ieşim din Brumărel,
Prin sihlele grădinii trăim din vînătoare:
Eu, Suzi (mîta neagră) şi Rex, al meu căţel.

Toţi trei la fel de ageri, dar altfel prin mijloace,
Prin firea fiecărui şi, cum să spun, prin gust:
Mai rafinat al mîtei, mai crud şi mai vorace;
Al nostru mai cuminte, şi mai modest, mai frust.

Iată-un motiv de vorbe zadarnice, şi certuri,
Ne-ndurătoare Suzi, noi doi mai filotimi.
Arareori drăcoaica învinsă pe trei sferturi
Se jură să se lase de negrele-i cruzimi.

Dar n-apuc să mă bucur, ea piere prin tufişe,
Ori nălucind prin poduri, uită de ce-a promis.
Şi seara cînd se-ntoarce din pînda ei furişe,
Ghiceşti din mulţumirea-i fapte de nedescris.

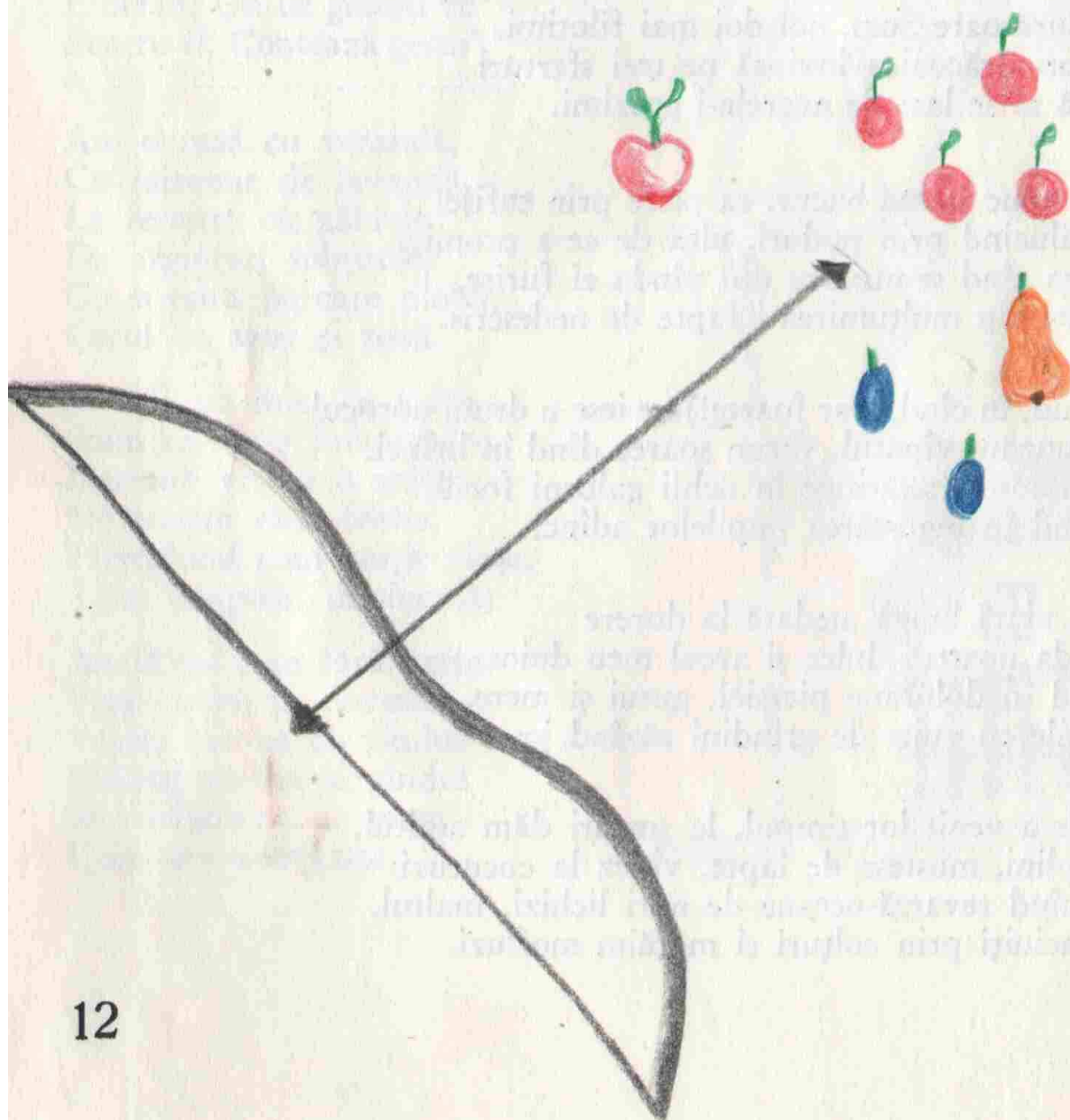
Din cînd, în cînd, (rar foarte!) ne iese-n drum norocul
Si-i alungăm vînatul, vreun şoarec dînd în brînci.
Vedem cum i se stinge în ochii galbeni focul,
Mocnind în îngustarea pupilelor adînci.

Altfel, viaţă lungă, nedată la durere
Si prada noastră dulce şi arcul meu duios,
Tintind în dolofane piersici, gutui şi mere,
În nucile cu vuiet de grindini căzînd jos.

Cînd le-a venit lor timpul, la smeuri dăm asaltul,
Cînd plini, mustesc de lapte, vînez la cucuruzi.
Doar cînd revarsă-oceane de nori lichizi, înaltul,
Stăm aciuiţi prin colţuri şi moţaim mofluzi.

Tîrziu, cînd bruma, iute, arde c-un şfichi bostanul
Lăsat, să se-ndulcească, afară, înadins,
El e vînatul mare-aprinzîndu-ne elanul,
Jertfit cu fast pe-altarul cuptorului încins.

Dar aromeşte-a iarnă felia strînsă-n mînă,
Ne-nfrigurăm deodată şi suntem trişti niţel
Că negura-n grădină este de-acum stăpîină,
Eu, Suzi (mîţa neagră) şi Rex, al meu căţel.

Călătorii

Timpu' spre vara cea mare înclină balanța,
Unde ați vrea să ne-ncepem vacanța?
Nu e cazul să vă cuprindă teama
La gândul că vă despărțiți de tata și mama.
Dacă vreți o să facem naveta,
Că de-aia avem racheta.
Ușoară ca o pasăre plină de grație
Numele ei este Imaginație.
Strămoșul ei este calul năzdrăvan din poveste
Care-l purta pe Făt-Frumos peste creste.
Această zburătoare fantastică nu costă nimica
Și nu cunoaște lenea, ori frica.
Umblă prin lume ca la ea acasă,
De nici un obstacol nu-i pasă.
Multe călătorii am făcut împreună,
Fără să vreau am ajuns și în lună;
Într-o zi răsfoind liniștită o carte,
Văd că trecem pe lângă planeta Marte.
N-am coborât, că se făcuse ora patru
Și aveam bilete la teatru.
Ce să vă spun, am în Sahara o oază
În care-mi petrec câte-o după amiază,
Mîncînd smochine, periîndu-mi cămila
Care e blondă și se numește Dalila.
De câte ori mă apucă dorul
Spre piramide-mi iau zborul.
Scot toate noutățile din torbă
În timp ce stau cu Sfinxul de vorbă;
Chiar dacă nu-i curios și nu mă întreabă
Eu îi spun că tot n-am altă treabă.
Schimb două-trei vorbe cu Nilul
Și sperii c-un pușcoci crocodilul
Care stă ca hoțul la pîndă
Veșnic cu burta flămîndă.
Ce mai tura-vura,

Aici mă leșină căldura,
Așa că, hopa sus în rachetă
Și iată-mă-s în noaptea de cretă
A Polului Nord. Pe banchize
Dorm grasele foci ca niște marchize;
Pinguinii, venind buluc să mă vadă
Îmi aduc un peștișor tăvălit în zăpadă.
Deși, dacă prind aurora boreală
E ca și când aș avea pe suflet beteală,
După câteva ore simt că-mi îngheață
Mintea isteță.

Fuga deci înapoi către partea cu soare
A lumii noastre rotitoare,
Pînă cînd mi se lasă
În inimă dorul de casă
De mă-ntorc vijelie
La mine-n chilie,
Că nicăieri nu-i mai bine
Ca acasă la mine.

Noapte de primăvară

În noaptea asta o să stăm de pază:
Toți pomii înfloriți dansează.

Într-un vârtej de palide petale,
Cu horbote de floare roz la poale,

La miezul nopții-o vom vedea sosind
Pe zîna primăverii-n car de-argint,

Alunecînd pe lîngă noi ușor
Pe-al ierbii gingaș, mătăsos covor.

Sfiindu-ne, n-o să-i grăim nimic —
Îi vom șopti doar pajului pitic

Să îi sărute tivul albei rochi
Și-n zori să o descînte de deochi.

Prigoria

Prin grădina noastră zboară
Pasăre cu haină rară.
De-unde vine, din ce parte,
Colorată ca-ntr-o carte?
Zic că-i pasăre, da-i floare
Care a-nvățat să zboare.
Nu-i nici floare, cum să fie?
Poate e o jucărie!
Stă pe creangă, nici n-o-ndoaie —
Cer și umbră și văpaie.
S-o avem acum în față,
A trecut prin dimineață.
Ploi albastre, delicate,
Zorii i-au ștropit pe spate,
Noaptea i-a suflat alene
Lacul negru peste pene,
Și-n amurg întrînd, săgeată,
A ieșit însîngerată.
Pasăre-i sau o nălucă?
Uite-acum o să se ducă
Și-o să poarte pe-o aripă
Dulcea vrajă de o clipă.
Creanga saltă. Nu mai este
Arătarea din poveste!
Scînteind, acum se pierde
Prin frunzișu-adînc și verde.

Zmeul

Au ieșit cu zmeul trei băieți
Încăpățînați și certăreți,
Să-l înalțe-n soare
Ca să zboare,
Să plutească,
Să se învîrtească
Tocmai ca o pasăre cerească.

O, era un zmeu grozav, mai mare
Decît zmeii lumii la un loc!
Avea ochi de jar, șuierătoare
Cozi, și trupul roșu ca un foc.

Cum v-am spus, erau cei trei băieți
Încăpățînați și certăreți:
— Ține-l bine!
— Dă drumul la sfoară!
— Nu-l voi ține!
— Aoleu, coboară!
— Papă lapte!
— Tu, cît șapte!
Și țipînd așa, se încleștară
Încrunțați și dîrji, de biata sfoară.

— Dragii mei viteji cam certăreți,
Eu v-ajut la treabă dacă vreți!
— Mulțumim! — mi-au dat răspuns în cor,
Îl suim și fără ajutor!

Binee,-am zis, aș vrea să văd și eu
Cum se va-nălța grozavul zmeu.

— Hei, acuma ține-l bine!
— Lasă sfatul pentru tine!
— Sfoara-i lungă?

- Să ne-ajungă!
- Desfășoară!
- Uite-l, zboară!
- Vai de mine!
- Nu-i da drumul!

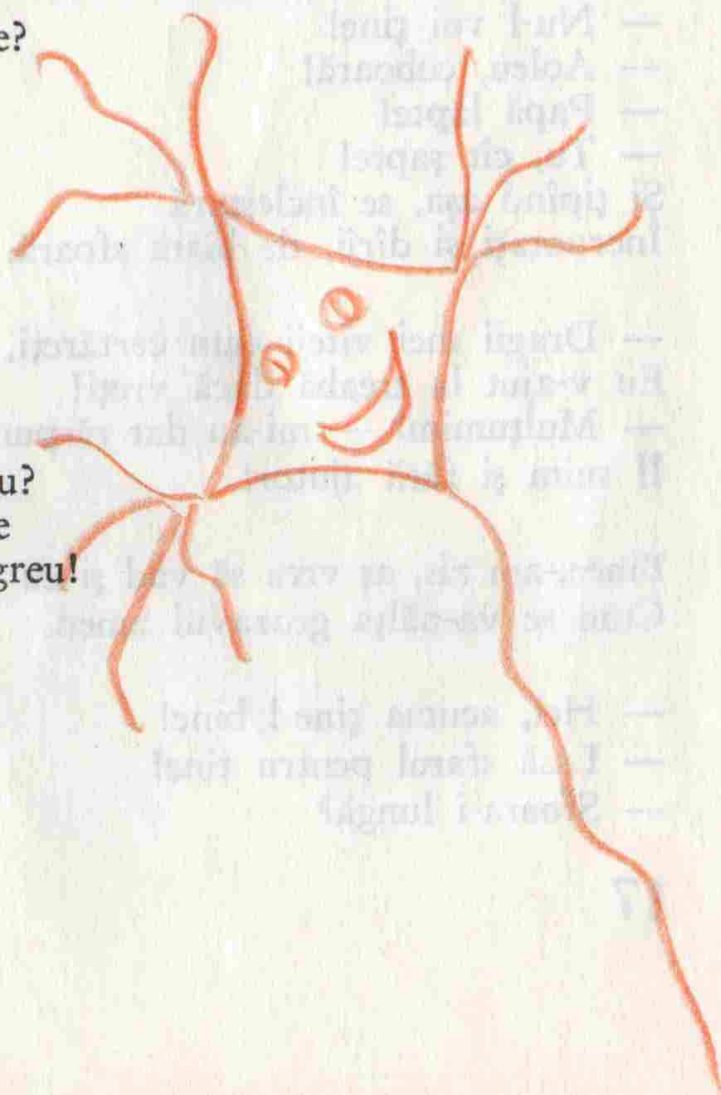
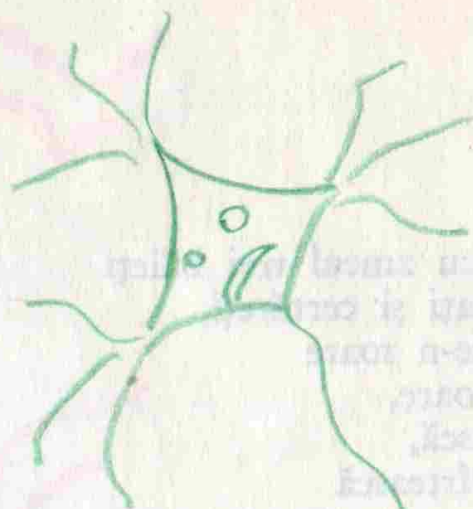
Zmeul zboară și tot suie,
 Știu, nici o scăpare nu e.
 Ori se-nalță și băieții,
 Ori pierd zmeul certăreții.

Și pierd zmeul nătăfleții!

Tu! Ba tu! Tu ești de vină!
 Vai și ce hîrtie fină!
 Și ce sfoară! Ți-a fost frică!
 Știu, ți-e teamă de-o pisică,
 Dar de-un zmeu cum să nu-ți fie?

Și în timp ce ei se ceartă
 Zmeu-ncepe altă soartă,
 Liber de acum să zboare,
 Să plutească,
 Să se învîrtească
 Tocmai ca o pasăre cerească.

Ați văzut că nu-i o jucărie
 Să înalți cu meșteșug un zmeu?
 Mă gîndesc că ar putea să fie
 Chiar un lucru foarte, foarte greu!

Verde crud

De-aseară pînă dimineață
A nins peste ramuri verdeață.

Prelinsă pe lîngă uluci
Vopseaua s-a înflorit cu lăptuci.

Franjuri, dantele, beteală
Dintr-aceeași boială

Flutură,-atîrnă și curg
Către-o mare de verde amurg.

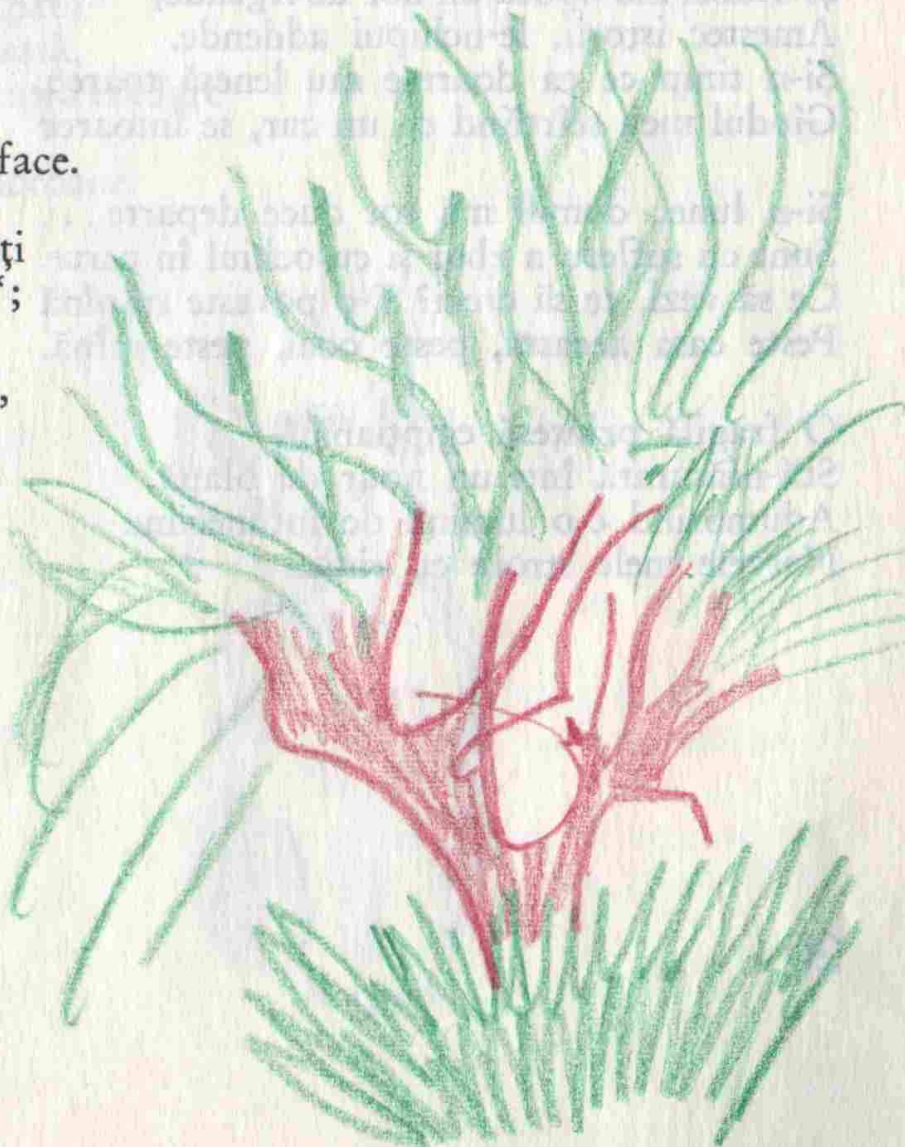
Abia mă îndur
Să mai calc primprejur

De mila ierbii ca spuma
Ce smălțuie huma.

Ia veniți voi încoace
Să gîndim la ce-om face.

Azi vă las să mai fiți
Leneși, moi, „fericiți“;

Mîine: grebla, lopata,
Să semănăm salata!

Tablou

O prințesă egiptiană
Stă într-un abur de blană
Și se uită la mine
Parcă nu m-ar cunoaște bine.

Străbunicele ei, cum se știe,
Erau zeițe-n Egipt. Dar de-atunci e-o vecie!
Cine stă să-și aducă aminte
Că pisicile-odată, lângă Nil, erau sfinte!

Ea visează pesemne uneori o poveste
În liniștea casei mele modeste,
Căci trezită, în ochii ei se divide
Soarele marilor piramide.

Și atunci mă apucă un dor de legende,
Amestec istorii, le-nchipui addende.
Și-n timp ce ea doarme sau leneșă toarce,
Gîndul meu scîrțîind ca un car, se întoarce

Și-n lunec domol mă tot duce departe...
Sunt cu sufletu-n zbor și cu ochiul în carte.
Ce să vezi, ce să crezi? E-o poveste stăpîină
Peste casa aceasta, peste ochi, peste mîină.

O fragilă prințesă egiptiană
Stă-nfășurată într-un nour de blană,
Adumbrind c-o lumină de întunecime
Naivele mele strofe cu rime.

De-o oră întreagă musca
O necăjește pe Susca,
Bîzîind ca o apucată
În liniștea, după-amiezii, de vată.
Susca, fiind o persoană nervoasă
Nu suportă oaspeți nepoftiți în casă.
Liniștea ei e mai presus decît toate
Și o apără cum poate.
Acestei legi, țîntar și albină
Se străduiesc să nu-i contravină,
Numai musca asta, proasta,
Nu înțelege și basta!

Pînă la urmă, păcălind-o pe Susca,
O salvez în ultima clipă pe Musca.
Hușuind-o, o fac scăpată
Pe după perdeaua lăsată.
Bine-nțeles, pentru această trădare
Mă rog de iertare,
Închinînd trei zile plocoane
Orgolioasei sultane.

Grijile zilei

Azi, cînd am deschis frigiderul
Înăuntru era numai gerul!

O promoroacă bătrînă
Peste-un strop de smîntînă

Și o floare de gheață
În loc de dulceată.

Ne gîndirăm cu toții-n ce chip să
Ne războim cu marea-ne lipsă,

După care hotărîți și în grabă
Ne apucarăm de treabă.

Suzi fugări prin grădină
O găină vecină

Care venea să ne facă
Propuneri de joacă,

Nici gîndind, ce mai vorbă,
C-aveam poftă de-o ciorbă!

Fram lîngă stupi da tîrcoale,
Tîrîind două oale,

Doar-doar o putea să le-nșele
Pe albinele rele.

Cuțu făcu o plimbare
Pe la cele cuibare,

Dar se-ntoarse să-mi spună
Că Florica-i nebună,

I-a strigat că se ouă
Taman pe la două!

Veverița roșcată
Cernea făină-n covată,

Iar capra lălîie
Răzuia o lămîie.

Fluturii mei grămadă
Scuturau merii-n livadă,

Iar Leul-Cumplitul
Căuta prin tindă chibritul.

Eu, cum vedeți mai nimică
Nu făceam vasăzică.

Doar așa, plictisită,
Pusei oala pe plită

Și în oală o ceapă
Și cartofi cît să-ncapă;

Frământai și o pîine
Să ne-ajungă și mîine,

O plăcintă cu mere,
Că mîncînd ai tot cere...

Am văzut pe la două
Că Florica nu ouă;

Că albina-i isteată,
Iară Fram nătăfleată,

Și găina vecină
Ne-a fugit din grădină.

Ce bine că toate
Le-am făcut pe jucate!

Lucrurile

Orice lucru ascunde un suflet, ştiaţi?
Bunăoară-acest toc care gândul mi-l scrie;
Şi oglinda, din ceaţa ei argintie,
Deschizînd către noi ochi adînci şi ciudaţi ...

Nu-i nimic fără ^{rost}~~duh~~, deci nimic fără ^{duh}~~rost~~ —
Cîte-n juru-ne sunt, din viaţă născură,
Izvodite de om sau de maica natură:
Grîu-n cîmpul deschis şi lumina-n văzduh.

Auziţi? A foşnit lîna moale-n covor!
Ea visează că încă mai creşte pe-o oaie
Ce paşte în stele o iarbă bălaie
Cu mielul ei alb parcă tors dintr-un nor.

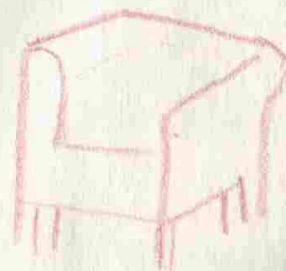
Scrinul vechi poate-a plîns, ori a rîs, cine-ar şti?
Cărămizile-n zid se încing de-ncordare.
Ascultaţi, cum, în vază respiră o floare,
Şi în perne rîd fulgii ca nişte copii!

Ştiţi oare, ce greu se desparte de noi
Cîte-un lucru-ndelung folosit? Cît de tristă
Ca frunza de toamnă-i pierduta batistă?
Şi-ades nici măcar nu privim înapoi!

Ştiţi oare ce griji are ceasul cu cuc?
Ştiţi voi cîte-ndură şi rabdă o gheată
Pe care-o purtaţi prin a iernilor zloată?
Ştiţi voi ce fidel poate fi un papuc?

Vedeţi voi fotoliul acesta bătrîn?
Bunica în el dormita după-amiază
Şi-acum doar pe mine mă-mbrăţişează,
Cu ceilalţi ursuz ca un idol păgîn.

Eu cred că-i posibil să fim îndrăgiți
De-un lucru de parcă ar fi o făptură,
Trăind din a vieții noastre căldură . . .
De-aceea vreau lumea adânc s-o priviți.

De-aceea aş vrea să vă-nvăţ a cinsti
Deopotrivă ce-i mic şi măreţ. E o lege
Din clipe veciile-ncet să se-nchege;
Sămînţa e zeul mănoaselor glii.

Şi dacă, fiindu-ne-n slujbă cu zel,
Sămînţa dă rod, şi stejarul se lasă
Tăiat în tăblie de pat şi de masă,
Datori nu le suntem şi noi într-un fel?

Dar mîinilor care pe lucruri îşi pun
Nobilul semn de-ndelungă migală?
Mulţumiţi-le-n gînd, copleşiţi de sfială,
Pentru tot ce în lume e trainic şi bun.

Auziţi cîte voci prin molatecul vînt?
Nici noaptea-n văzduh nu-i tăcere deplină.
O frunză grăieşte cu-a ei rădăcină,
O piatră prin somn se întoarce, oftînd . . .

Noapte bună, copii! Eu un pic mai rămîn,
Am ceva de vorbit cu o carte uitată,
Şi-am să moţai puţin cum făcea altădată
Bunica, -n fotoliul adînc şi bătrîn.

Dar

Sosi-ntr-o amiază
Un oaspe de vază,

Un fel de făptură
Cu stranie-alură,

Lumină prin care
Priveam către zare.

În veșmîntul subțire
Un gol de-amăgire,

Un trup de părere
Ce-apare și pierе,

O formă-nchegată
Și iar destrămată,

Un aer, o boare
În tremurare.

În juru-i plutinde,
Cioburi de-oglinde,

Mii de petale
Cu pulberi astrale,

Mantii pîcloase
De albă mătase,

Multicolore
Stele sonore . . .

— Sunt fluturi, îmi zise
Cel ca din vise.

— Ființe plăpînde
Mereu renăscînde,

Un fel de ninsoare
A tatălui-soare,

O rouă de sânge
Ce-amurgu-l prelinge,

Un dar de poveste
Ce-ți fac fără veste.

De-ți zboară pe umeri
Anii nu-i numeri,

De-ți stau la ferestre
Frumosul ți-e zestre,

De-ți intră în casă
Tristeți nu te-apasă.

Făptura din vise,
Pierind cum venise,

Am fost de îndată
Înconjurată

De-acea vîlvătaie
De aripi bălaie,

De-acea scuturare
Nebună de floare,

De-adînce desime
De-argint și-albăstrime.

De-atunci suntem una
Pe totdeauna.

Îmi zboară pe umăr
Și anii nu-i număr,

Îmi stau la ferestre
Și visul mi-e zestre,

Lumea ne vede
Și nici nu ne crede.

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Peștii din mări și din râuri
Că o viață e o călătorie

Pregătire de drum

Ia ghiciți, am zis într-o zi cu soare,
Ce dar vă fac pentru bună purtare?

Nu vă gândiți la niscaiva acadele,
Că darul meu e mai grozav decât ele!

E, așa, ca o sărbătoare ce-ar ține,
Să zicem, zece zile depline.

Ați ghicit, fir-ar să fie!
E vorba de-o călătorie.

Cuțu, Tigru, Fram și cu Leu
S-alerge să miște cupeu,

Hodoroaga aia albastră
Care stă de-un veac sub fereastră.

Nu vă uitați la mine de parcă
Ar fi vorba de-o antică arcă;

Recunosc că-i ciudată și șuie
Dar altă soluție nu e!

Ia gândiți, care tren o să-și pună
Mintea cu o ceată nebună?

Și-apoi, la gară se dau bilete
Numai celor cu sandale sau ghete.

Iar printre noi, ce mai la deal, la vale,
Sunt destui cu tăpile goale.

Rița, de unde o ști, să adune
Un sac plin de alune.

Florica să ne dea la-ndemînă
Tot ce-a ouat de o săptămînă.

Cucoșu dacă-și pune surdină la gură,
Nici el nu rămîne în băătură,

O va ține în frîu pe Florica
Cu limba ei rea ca urzica.

Fluturii or să vină din urmă
Ca o magică turmă,

Iar greieru-n părul tău sub o fundă
Ne va cînta cu voce profundă.

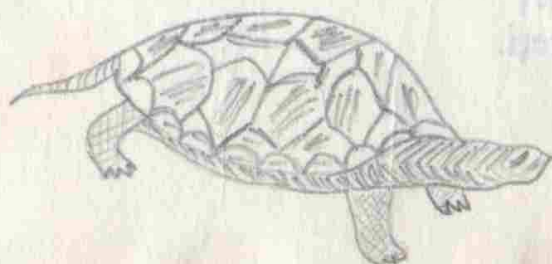
Nici capra n-o vom uita în grădină
Că ne dă lapte-ndulcit cu sulfină.

Și tot ce avem vietate-n ogradă,
Fără sfială să intre-n grămadă.

Un suflet lăsăm păzitor lîngă casă:
Bătrîna, tăcuta broască țestoasă,

Că nu are chef, înțeleg, și n-o-mbie
La drum, prăpădita-ne mașinarie.

— Vede-a-v-aș întorși sănătoși, zice-n șoaptă,
Eu rămîn, căci am fost din născare-nțeleaptă.

Rețetă

Să vă spun un secret:
Azi vom face șerbet!
Ia veniți, să v-arăt,
E un fel de omăt:
Fără-al iernii soroc
El se-ncheagă pe foc
Dintr-un dulce sirop
Alipit strop la strop.

Într-un vas smălțuit
Nor de zahăr topit
Se va-ncege stropind
Cu scînteii de argint,
Din bulbuci sidefii
Risipind așchii mii,
Strălucind în străfund
Ca în rîuri un prund.

Într-acest nor lichid
Viscolit într-un blid,
Scutura-vom un pic
Fulgi verzui de fistic,
Lacrimi limpezi și reci
De lămîie și zeci
De arome subțiri
De roz-albi trandafiri.

Cînd va fi tras apoi
Dintr-al focului toi,
Pojghiți moi, strat pe strat
S-or răci tremurat,
Luminîndu-se lin
Tot mai clar și senin
De domolul îngheț
Al sticloasei dulceți.

Noi, atuncea, solemn,
Cu lungi linguri de lemn,
În tăcut ritual
Cercuri, cercuri, egal
Vom roti, tulburînd
Luciu-acestui adînc
Foşnitor ca un miez
De virgine zăpezi.

Tot mai dens şi sticlos
Cum e netedul os,
Şi de-atîta frecuş
Mătăsos ca un pluş,
Acest bulgăr de nea
Închegat din peltea,
Se va strînge rotund
Pe al blidului fund.

Împărţi-voi la toţi,
Să-l gustaţi, cîte-un boţ
Cufundat în pahar
Într-al apei cleştar:
Verde stins, roşu pal
Ca un franj de coral,
Şi gingaş roz-deschis
Înflorit de-un cais.

Alina, dintr-o floare de lemn,
Cu vise şi nădejde române,
Adânc în sufletul ei
De când pe frumuseţea ei
De când pe frumuseţea ei

El sta cîndva sub cerul cu floare
Ca sub un cer cu nădejde române
Cîndva cîndva în sufletul ei
Cîndva în sufletul ei

Si visez la de loc în suflet
I amine viscolul lui o seară
Si kîndva lui, cîndva în suflet
Respirîndea un dor adînc de dor

Eu pot, adică împărtaş
Fare de sufletul meu
Fare de sufletul meu
A fost pot, va fi împărtaş

Si non bălai la poartă de cer
Pînă care visez lui trecut şi viitor
Pînă pe faţă în repetat în cer
Într-unul din zilele

Voi scribe în sufletul floare de lemn
Si cu lucrurile dintr-o seară
În voi scrie în sufletul ei
In care un dor adînc de dor

In voi de voi cu frumuseţea ei
Tot ca-ntr-o seară de suflet
Si pînă într-o seară de suflet
In voi de voi cu frumuseţea ei

Flori de tei

Licoarea dulce-a florilor de tei
Cu vise-ți umple somnul, dac-o bei.
Au florile acestea-un har nestins
De cînd pe fruntea unui zeu au nins . . .

El sta cîndva sub crengile cu flori
Ca sub un cer cu aștri rotitori,
Gîndind minuni și îndelung visînd
Cîte-s în nevăzut și pe pămînt.

Și visul lui de foc întreținea
Lumina viscolită într-o stea!
Și gîndul lui, arzînd, în stinșii sori
Reaprindea un dor adînc de dor!

Era Poet, adică Împărat
Peste al lumilor imens palat,
Peste noroadele ce trec din greu,
A fost poet, va fi-mpărat mereu!

Și nori bălai la porțile de cer
Prin care viața lui trecu-n mister,
Plouă pe lumi în repetat refren
Înmiresmatul teilor polen.

Voi fierbe în ulcică flori de tei
Și cît licoarea dulce ai s-o bei,
Îți voi citi încet poemul sfînt
În care-un arbor veșnic pe pămînt

În veci de veci cu frunze și cu flori
Tot cerne-ale veciei mari ninsori,
Și prinși între nămeții de parfum
Ne vom înveșnici și noi acum.

Cronică dulce

În livadă, ieri noapte
Am jertfit prunele coapte.

De un timp le-auzeam
Cum tot pică din ram

Saturate de viață
Și de-atîta dulceață.

Sfîrșise firesc
Timpul lor pămîntesc,

Toamna venise
Cu țeluri precise;

Părintele trunchi
Tremura din genunchi

Și frunzele-n ceață
Zburau, dîndu-i roată.

Ce mănînci tu acum,
Este blîndul magiun,

Pe felia de pită
Ca o rază cernită.

Tuciuriu, amărui,
La-ndemîna oricui,

Te poștește la masă
Cu mireasmă sfioasă,

Ori se-ascunde poznaș
În fierbinți colțunași.

Dar ieri noapte-n cazan
Clocotea un vulcan.

Stropi de lavă fierbinte
Ne ardeau prin veșminte,

Și fiertura cea grea
Ca-ntr-un crater vuia,

Năvălind înafară
Peste-a focului pară,

Vrînd să curgă-napoi
Sus în pomi, printre foi,

Să mai fie, să fie
Dulce fructă și vie,

Așteptînd și sperînd
Să nu moară nicicînd.

În livada cea mare
Mirosea a sudoare,

O sudoare de crin
Chinuit de lumini,

O sudoare măiastră
De carne albastră,

O sudoare de dor
Și de pom roditor,

O sudoare de soare
Și de veri trecătoare...

Ce mănânci tu acum
Este blîndul magiun,

Pe felia de pită
O dulceață smerită,

Un noptatic cleștar,
Stinsul soarelui jar,

O văpaie trecută
Care gura-ți sărută.

Apa

Rouă, lacrimă sub pleoapă,
Ploaie, rîu, sunt tot o apă.

Gingașă alcătuire,
Nestatornicită fire,

Dezlînată, albă turmă,
Parc-o tot gonesc din urmă,

Țesătură-n care toate
Îțele sunt destrămate,

Unitate ce nu știe
Părțile în frîu să-și ție,

Cu atomii ne-mpreună,
Care fug și nu se-adună,

Unu-ncolo, altu-ncoace,
Parcă-alături nu le-ar place,

Iat-o, Apa, cea mai sfîntă
Hrană-a lumii ce cuvîntă,

Vis al lumii vegetale,
Dor al frunzei și-al petalei,

Viață pentru tot ce este
În adîncuri și pe creste,

Gingașă alcătuire,
Nestatornicită fire,

Pot s-o rupă vînturi oarbe,
Raza soarelui o soarbe,

Abur, sus în nori, o suie
Ca pe bunul nimănuie,

Norii pe sub cer o plimbă
După cum vremea se schimbă,

Și o lasă să recadă
Cum a fost, ori ca zăpadă,

Ori secați pe dinăuntru
Vădulesc de ea pământu'.

Nesupusă sieși, una,
O-nrobește vîntul, luna;

Soarele, văzduhul, norii
Îi pot fi poruncitorii.

Ea se zbate, urlă, tună,
Rupe, frînge ca nebună,

Scade, crește, cîntă, plînge,
Limpede al lumii sînge

Care stă la rădăcina
Florii, legănînd albina,

Și îți pîlpîie în oase
Clipele melodioase.

Lecție de geografie

Acesta e pământul. Învîrte globul, lin,
Și-nchipuie-ți mărimea-i adevărată-n spații
De ceruri fumegoase, cu aștri mii vecin,
El, cel mai viu, mai gingaș colos din constelații!

Gîndești ce înțeleaptă e-această stea? Ocol
Dînd soarelui și sieși, adună și răsfrînge
Lumina și căldura în lunecu-i domol,
Cum inima, ființa hrănindu-ne-o cu sînge.

Acesta e pământul. Vedeți, trăim pe el
Și nu ne-ajunge viața să-l știm în întregime,
Mereu în preschimbare, și iar, mereu altfel,
Cu nesecate taine-n adînc și-n înălțime.

Imens, el margini n-are pentru-omenescul mers —
Un zbor doar, ce ne-ar rupe de el, ne-ar face-n stare
Să-ntrezărim cu lacrimi, de sus, din univers,
Hotarele-i de aer albastre ca o mare.

Acesta e pământul. Învîrte globul lin —
Oceane, continente... Și uite-aici, o parte
A lumii, care viață ne este, blînd cămin:
E patria, natalul ogor de trai și moarte.

Oceane, continente, popoare, patrii mii,
Acesta e pământul, o patrie mai mare
Unde un loc anume ne știe de copii
Și căruia iubirea i-o-ntoarcem fiecare.

Spre locu-acesta dulce voi reveni mereu
Pe orice drum al lumii m-ar duce pașii sorții.
E-o patrie pământul, dar sufletului meu,
Acasă, rădăcina i-o las, sub stîlpul porții.

Greierele

Trec primăveri și toamne
Și ierni se tot perindă...
Un greier viețuiește
În casa mea sub grindă.

S-a rătăcit pesemne
Și nu-și mai află cale
Spre libertatea crudă
A ierbii vespérale,

În care viața-i mică,
Pierind ușor ca visul,
Și-ar fi găsit o vreme,
Părelnic, paradisul.

El trebuia să-nceapă,
Ca după datini, cântul,
Cînd ar fi dat în august
Vara, -ndulcind pămîntul,

Și-n nopțile-aplecate
Ca peste-o presimțire,
Ar fi sunat un ornic
În glasul lui subțire,

Tic-tac... cri-cri... Cu toții
Am fi știut ce-nseamnă:
Curînd va fi să fie
În jurul nostru toamnă.

Gutuia ca o lampă
Prin frunza tot mai rară
Va lumina grădina
Și umbrele-i de seară;

Și strugurii cei galeși
Și-ngreuițați de miere

S-or pregăti de moartea
Cea fără de durere...

Dar încă-i toiul verii,
Lumina-n frunză-i verde.
Năuc, sărmanul greier
În anotimp se pierde.

S-a încurcat în zile
Și nopți ce-i par tot una;
Nu intră-n ascunzișu-i
Nici soarele, nici luna.

El poate-și zice dorul,
Umila disperare
Că, a uitat spre lume
Cumintea lui cărare.

Și mă încearcă-o teamă
Că ar putea să tacă.
Mi-ar fi deodată casa
Poveștilor săracă.

Viața lui e scurtă
Și eu l-aș vrea alături
Mult timp prin anotimpuri
Cu floare și omături.

Cri-cri, tic-tac, ce dacă
Afară-i iarnă, vară,
Cocorii-n unghiuri stranii
De vin, ori pleacă iară?!

Suavul glas de greier
Slujește-o ndatorire
De-a birui a vremii
Teribilă vuire.

Cină

Albă, sub gutui,
Masa nimănui,
Masa tuturor
Ca un câmp cu flori.

Osteniți în jur
Stăm fără murmur,
Ascultînd cum curg
Umbrele de-amurg.

Am făcut, am dres,
Fructe am cules,
Ziua-ntreagă-am fost
Toți cu cîte-un rost,

Robotind cu spor
În grădini, pe-ogor,
Pînă ce spre-apus
Soarele s-a dus.

Cina a-nceput
Ca un rit tăcut.
Cîntă-n nicăieri
Greierii stingheri.

Palid nenufar
Laptele-n pahar,
Pîinea la mijloc
Rumenită-n foc;

Subțirel prelins
Mierea, aur stins,
Își ridică lin
Boarea de sulfini.

Somnul ca un hoț
Trece pe la toți,

Vede după caz
Cine e mai breaz.

Mi se pare că
Scurt, ne judecă
Și pe toți deodată
Hoțul, ne-a furat.

Și-au rămas, rămas
În târziul ceas
Laptele-n pahar,
Pâinea pe ștergar,

Mierea în chisea
Cu vâpăi de stea
Și parfumul lor
Înmărmuritor.

Săptămîna

Cîte-s să se-ntîmple-n
Traiul unei case:
Întîmplări mărunte,
Triste, luminoase;

Fel de fel de fapte
Și evenimente,
Treburi cu duiumul
Groaznic de urgente.

Nu mai prididește,
Cît ar fi de lungă,
Ziua pentru toate
Multe, să ajungă.

Uite, bunăoară,
Eu de-o săptămîină
De atîta treabă
Uit de prînz și cină.

LUNI, în zori, bătură
Trei albine-n ușă:
„Mierea-i coaptă-n faguri,
Ce aștepți, mătușă?”

Ce s-aștept? Nimica!
Un răgaz de-o clipă
Doar să-mi dați și lucrul
Îl încep în pripă.

Iute-mi chem cocoșu
Trîmbița să-și sune,
Ceata mea de leneși
Somnoroși s-adune.

— Ce-i, dădură hoții?
Arde? Vine apa?

Ies de prin cotloane
Toți, mijindu-și pleoapa.

Suzi dă să plece
Iarăși să se culce.
— Mie nu îmi place
Cleiul ăsta dulce!

— Nu-mi vorbi de-albine,
Zice Leul. Drace!
Am de astă-vară
Nasul plin de ace!

Ce să fac? Bag seama,
Nimeni nu-și dă votul.
(numai Fram își linge
Plin de poftă botul).

Deci așa? mă supăr,
Să vă las în pace?
Credeti voi că-n viață
Faci doar ce îți place?

Număr pîn' la zece —
N-ați pornit la treabă,
Nici la prînz nu-i cazul
Să veniți cu grabă.

Asta îi convinge,
Se supun de-ndată,
Fără de crîcnire
Fac în juru-mi roată.

Și pornim. Cînd ziua
Asfințește-n seară,

Oalele cu miere-s
Duse în cămară.

Puse sus pe rafturi
Vor păzi avare
Tainica mireasmă
Ce s-a scurs din floare.

Beți de cel mai dulce
Dulce ce există,
Mai avem puterea
Să ne-nscrim pe listă,

După cum arată
Truda fiecărui.
(Ca să știu răsplata
Cui și cum s-o dăru.)

MARȚI veni cuminte
Fără vreo surpriză;
Pusei apa-n ceainic,
Ceainicul în priză;

Mi-adunai norodul
Vesel după-odihnă
Ca să facem planul
Trebilor în tihnă.

Ziua ne așteaptă
Fără-un zor anume.
Poate ne rămîne
Timp și pentru glume.

Ți-ai găsit! Norocu-mi
Scapă printre dește.
Printre noi Florica
Văd că nu-i, lipsește.

— Spune, -ntreb cocoșul,
Unde ți-e nevasta?
— Nu știu, zice dînsul,
M-a ajuns năpasta!

— Teamă mi-i c-azi noapte,
Tîrîindu-și blana,
A venit o vulpe
Și-o răpi sărmana!

— Meriți o muștrare
Pentru vorba spusă.
Chiar Florica noastră
Să se lase dusă?

Păi, cu gura-i mare,
Frate, cît o șură,
N-ar fi dat alarma:
„Cotcodac! Mă fură!“?

S-o luăm metodic:
Eu, mă duc în stradă.
Fram, să cate-n pivniți;
Rița prin livadă.

Suzi, sus, în poduri,
Printre saci cu boabe.
Cuțu-n tîrg s-alerge,
Poate-i sub tarabe.

Ni s-a dus pe gîrlă
Toată ziulica.
Nu e nicăirea
Urmă de Florica.

Tocma-n fapt de seară
Auzim vecina,
Zdrăngănind la poartă:
— V-am găsit găina!

— Căutam de cină
Ouă în poiată
Și-o găsii acolo
Înfoiată toată.

Ca să vezi beleaua!
Află tu Cucos, că
A picnit-o cheful
Să se facă cloșcă!

Hai s-aducem coșul
Cela plin cu ouă,
Să vedem în ele
Semn de viață nouă.

Care ou sub lampă-și
Licăre prin coajă
Un bănuț de aur,
Este bun de vrajă.

Vino-ncoa', Florico,
Ți-am gătit culcușul.
Să ne scoți din ouă
Galbeni pui ca plușul.

Să se dea de-a dura
Bulgări moi de aur,
Străjuți cu fală
De cucosul faur.

MIERCURI este miercuri,
Stă ca la răscruce.

Nu știe-n ce parte
Soarta o va duce.

Noi îi știm destinul,
I-l citim pe față:
Miercuri e o ziuă-n
Care faci dulceață.

Așadar, grădina
Să vedem ce ține
Tăinuit sub frunza
Picurînd lumine.

Vișinul mai plouă
Roșii stropi de-l scuturi.
Strugurii-s prea tineri,
Încă la-nceputuri.

În gutui se vede
Ce-o să fie mîine.
Crește-ncet gutuia
Ca-n cuptor o pîine.

Piersicul e gata
De cules. Ia adă
Coșul ca să-l umplem
Cu bogata roadă.

Hai și pe la smeuri
Să-i ochim, de-ascunde,
Sub dantela verde
Boabele rotunde.

Mai avem în ramuri
Și cireși de-acele
Care-aprind adîncul
Noptii în chisele.

Cred că ne ajunge
Cît am strîns. Acuş e
Noaptea pe la poartă,
Seara pe la uşe.

De ne-apucă somnul,
Ce mai boroboată!
N-om avea la iarnă
Dragii mei, dulceaţă!

JOI, e-o zi în care
Totul merge strună
Dacă suntem harnici
Şi cu voie bună.

Cred că pîn' la zece
Am sfîrşi cu treaba
Dacă toţi ca unul
Nu vom sta degeaba.

Cînd vor fi spălate
Geamuri şi podele,
Ca într-o oglindă
Să te vezi în ele;

Cînd prin colţuri urmă
Nu va fi, de scamă;
Cînd, lucind, vor rîde
Clanţele de-alamă;

Cînd vor fi deci toate
Aşa cum se cuvine,
O să dăm o raită
Pe la magazine.

Suzi vrea o fundă,
Cuţu o cravată;

Fram o pălărie
Mare cât o roată;

Rița,-ar vrea să vadă
Într-o blănărie
Cum i-ar sta-mbrăcată-n
Vulpe argintie.

Tigrul vrea peneluri
Cu fir lung și moale,
Să-și cănească iarăși
Dungile bengale;

Curca vrea mărgele,
Capra o eșarfă.
Greieru-mi șoptește
Că-și visează-o harfă.

Cucurigu-Rigu
Îmi întinde-o pungă
Cu doi bani, și-ntreabă
Dacă o s-ajungă

Să îi iau Florichii
Un batic și-o geantă
Și o fustă verde
Foarte elegantă...

Dragii mei, cu astfel
De dorinți „modeste“,
Nouă ne-ar fi bine
Doar într-o poveste,

Că acolo încă
N-au aflat ce-i banul,
Toate ni se-oferă
Gratis, în tot anul.

Fiecare stradă
Are-n colț o zîină
Care-ți iese-n cale
Și te ia de mîină.

Dacă te atinge
Varga-i fermecată,
Cît de-ascuns ți-e dorul
Se-mplinește-ndată.

Doar că îl pierdurăm
Trenul care duce
Înspre țara asta
Care-n vis străluce.

Poate altădată
Vom grăbi a-l prinde,
Cînd va bate clipa
Tainică sub grindă.

Pîn' atunci, ei lasă,
Nu-mi bociți pe umăr,
Spargem pușculița
Și m-apuc să număr.

Ați văzut? E plină!
Nu-n zadar, se știe,
Ne învață sfatul:
Fă economie!

Chiar de la-nceputuri
Fu o zi neghioabă
VINEREA, căci Leul
Își scrinti o labă.

Nu știu ce cătase
El, în pod, să vadă,

Lunecă pe scară
Și căzu grămadă.

Cînd întîiul răget
Îi țîșni din gură,
Frunzele din ramuri,
Galbene, căzură.

Suzi și cu Rița
Se-ncuiară-n casă.
Tremura și Tigrul
Ca-ntr-o zi geroasă.

Cuțu, tras la umbră,
Ocupat cu rosul,
Cît p-aci să moară
Înecat cu osul.

Tresărind de groază
Sar să dau năvală
Și răstorn pe masă
Sticla cu cerneală.

Nu-mi găsesc curajul —
Geaba strig să vină.
Aoleu, uitasem,
E la naftalină.

Iată-mă-s acuma
Fără apărare
Ca un melc ce-și lasă
Casa din spinare.

— Leule, băiete,
Strig mai de departe,
Tocmai începusem
Despre noi o carte.

Dacă stai cuminte
Și mă lași întreagă,
Mîna să o scrie,
Capul să o dreagă;

Dacă nu mă-nfuleci
Cît ai zice pește,
Jur să fii întîiul
Care o citește.

Și mai jur, cu scrisul
Să îți fac renume . . .
— Proasto! — geme Leul —
Lasă-te de glume!

— Nu ți-ar fi rușine
Să mă crezi în stare
Să-mi înfig în tine
Nobilele-mi gheare!

Că doar nu-s o fiară,
Ci un leu de treabă
Care zbiară, numai
Fiindcă-l doare-o labă.

Toți sunteți ca puii
Fugăriți de gaie.
Hai, mai bine, -ncoace
Focul de-mi ogoaie.

Ia o fașă lungă,
Două scîndurele,
Ca să-mi strîngi piciorul
Bolnav între ele.

Și, că tot n-am voie
Să alerg vreo lună,
Zic să scriem cartea
Aia, împreună.

SÎMBĂTA e ziua
Cea mai grea din toate.
Sîmbăta coc pîinea,
Pregătesc bucate.

Mă încurc în oale,
Crătiți și castroane.
Bat nămeți de-albușuri,
Creme diafane.

Fel de fel de sosuri
Șușotesc pe plită.
Sfîrîie-n tigaie
Galbena clătită.

Aburi grei ridică
Olul cu sarmale
Plin de importanța
Măreției sale.

Rege peste dulciuri,
Sub un glob de sticlă,
Stă-nvelit în spume
Tortul ca-ntr-o pîclă.

Nici nu pot a spune
Ce minunăție
Sîmbătă se-ntîmplă
În bucătărie!

Umblu printre-arome
Pînă seara, frîntă.
Aș cădea-ntre perne
Dar mai am o trîntă.

Sîmbăta-i și ziua
Scaldei în copaie.
Sîmbătă, lăiața
Ceată, face baie.

De la mic la mare
Clăbucim săpunul.
De la joaca asta
Nu scapă nici unul.

Uneori doar Suzi
Face nazuri, cică,
Nu-i priește apa
Blăonii de pisică.

— Ce prejudecată
Tipic pisicească!
Se căznește Cuțu
Să o lămurească.

Dar cînd argumentul
Nu dă nici o roadă,
O înhață iute
Și o vîră-n cadă.

Pîn'la miezul nopții
Zarva-i ca-n arene.
Cînd sosește-n fugă
Speriat, Moș Ene.

„Doar odată uită
Omul să v-adoarmă,
Și dați foc la lume
Cu a voastră larmă“.

Nu știu ce vrăjește
Moșul, ce mai face,
Nu trece secunda
Și în casă-i pace.

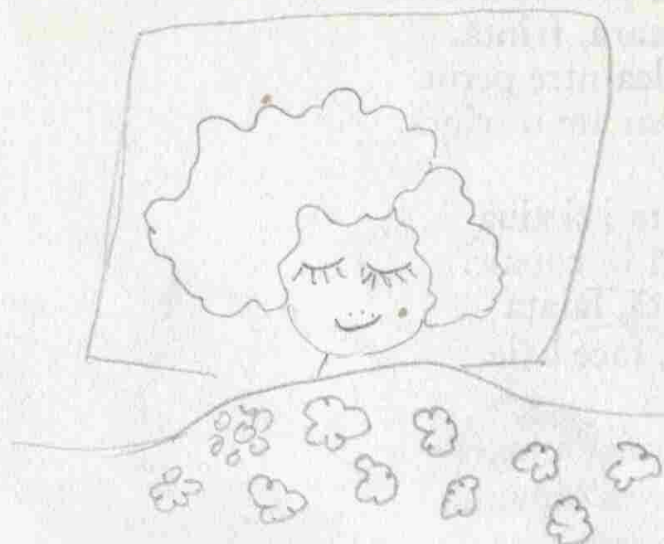
De-aș putea, această
Pace aș descri-o!
Albă-i cred, și-adîncă...
Mă scufund... Adio!

Zilei de DUMINICI
Îi închin tăcere.
Fiecare facă
Astăzi după vrere.

Pun bilet la ușă:
„Inventar“. Se știe,
Folosește trucul
Orice prăvălie.

Dacă nu v-astîmpăr
Caut alt remediu.
Pentru ziua-ntreagă
Am să-mi iau concediu.

Urc în nuc hamacul
Și mă rog de frunză
Să se strîngă-n juru-mi,
Bine să m-ascunză.

Dar putea-voi oare
Să vă las și-o oră?
Că vă am în grijă
Ca mai mare soră!

Fie deci, și-această
Zi din săptămână
Să ne ție-alături
Prietenii, mînă-n mînă!

Seară cu iarnă

Ne-a bătut aseară-n uşă
Mîna iernii cu mînuşă,

Vrînd un pic să-şi încălzească
Oasele de babă-iască.

Fram s-a oferit să-i ție
Într-un colţ tovarăşie.

(Cred şi eu, în blana-i groasă,
De răceală nici că-i pasă!)

Noi, ceilalţi, cu feţe triste,
Ne suflam nasu-n batiste.

Riţei, ronţăind o nucă,
Păru-i se făcu măciucă;

Suzi-ascunsă sub pilotă
Mormăia ca o marmotă;

Leul junglei, fiorosul,
Zise că-i îngheaţă osul;

Cîinele certat cu frigul
Se făcu precum covrigul...

Eu, cu şubă şi scufie,
Mă simţeam ca-n gheţarie,

Nasul vînat, mîna rece —
Şi bătea de ora zece.

Fram şi Iarna lîngă sobă
Stăteau liniştiţi de vorbă:

— Babă Iarnă, ia mai spune
De prin lume o minune,

Că bătînd atîta cale
Ai văzut multe matala!

Iarna, cu o voce-adîncă
Tot spunea încă și încă . . .

Vorbăria ei geroasă
Chiciuri atîrna prin casă,

Răsuflarea-i, vînt din norduri,
Ne-mpingea-nspre reci fiorduri.

— Gata! Am sărit cu gura,
Cred c-ai întrecut măsura!

Ospeția nu-i o joacă,
Musafirul vine, pleacă.

Babă Iarnă, zău, ai milă,
Am familie debilă,

De-om răci, e jale mare,
Mîine-i ziuă lucrătoare,

El la școală, eu la treabă,
Fiecare cu-a lui grabă.

Ia un ceai, hai, ia și-o țuică,
Și te du pe drumu-ți, muică!

Iarna parcă rușinată
Își ceru iertare-ndată.

— Vai, vai de zilele mele,
Bătrînețe, haine grele!

De cât frig am eu în viață
Mi-e lehamite și greață.

Bine-ar fi să-mi las povara
Și să fiu cum este vara!

S-a tot dus . . . În viscolire
Se pierdu umbra-i subțire.

Vîntul, zurbagiu, în geamuri
Îndelung bătu tam-tam-uri,

Și suflînd pe horn, sălbatic,
Stinse ultimul jărat.

Furișat venind, șiretul,
Ne-a atins pe toți regretul.

O, putea să mai rămînă
Lîngă foc, biata bătrînă!

Cît de cruzi am fost! Ce dacă
Dîrdîiam și noi oleacă.

Noi și mîne facem focul,
Pentru ea-i frig în tot locul.

— Fram, să ieși mîne-n răscruce,
Vezi pe unde o s-apuce,

Cheam-o să se încălzească,
Gerul ei să se-mblînzească,

Și să ningă-n duioșie
Lacrimi mari de bucurie.

Moment

Mama-și încalță băiatul,
El n-are astîmpăr
Și dă din picioare,
Mai iute, mai iute!
Afară-i ninsoare
Albă ca laptele,
Tata așteaptă-mbrăcat.
Sania cu clopoței
Mărunței,
Gătita cu pătură-albastră
Așteaptă și ea.
„Vai, ce băiat!
Afară-i ninsoare
Albă ca laptele
Și dac-o să stea?“
Ursul e gata și el,
Învelit într-un șal.
Cîinele plînge, prostuțu.
Să meargă și Cuțu!
„O-ntreagă menajerie,
zice sania-n gînd —
Dar fie!:
Se-nșerează afară
Și ninge
Că nici nasul nu-ți vezi.
Ce crezi!
Așa e la Pol!
Uite-l pe Fram,
Face semne cu laba,
Degeaba!
Sania trece în goană,
Ce toană!
Tata-i un cal nă răvaș,
Se-ntrece cu gluma.
De-aceea acuma
Cu nasu-n zăpadă

Stau: Cuțu, Băiatu și Ursu
Grămadă!

Sania zboară spre casă,
Clopoței sună și cântă.

Ceaiul pesemne

Așteaptă pe masă;

Așteaptă și laptele

Alb ca ninsoarea.

„Gata plimbarea?”

Mama întreabă

Dezbrăcîndu-și băiatul.

Și-apoi,

În timp ce afară

Cad fulgii cei moi,

Băiatul visează

O goană nebună

Cu clopoței care sună

În noaptea polară.

Cîntec

Suzi, Suzana
Hai la Havana!
Iarna-i la ușă
Cu nori de cenușă.

De-ntorc iute fila
Ne duce cămila
Pînă-n Sahara
Cît nu cade seara!

Căci nu ne priește
Frigul, firește.
Nici zărilor-n ceață,
Nici vîntul ce-ngheață!

Ah, gîndul utopic
De-a fi la tropic!
Să mori de căldură,
Ce aventură!

Suzi, Suzana,
Dă-mi mie blana!
Mi-e iarna în soartă
Ca drumul pe hartă!

Un abecedar uitat

Un abecedar uitat
(De pe vremea tinereții!)
Prăfuit stă și posac
Ca la capătul vieții
Între file cu un mac.

Macul oare-a fost o floare
Roșu-mpodobind un șes?
Am uiat și ziua-n care
L-am cules, sau l-au cules . . .

Oare-a fost cândva o carte
Bietul meu abecedar?
Parcă vine de departe,
Călător trudit, murdar.

Îl privesc și parcă-mi vine
Dor de ducă înapoi:
„Hai bătrîne, -ar fi mai bine
Să ne-ntoarcem amândoi,

Să începem școala iarăși,
Gravi, cu: o și i și oi.
Hai să fim iar buni tovarăși,
Hai, bătrîne, înapoi!”

Nu-mi răspunde și, deșarte,
Dorurile clipei fug.
Macu-i veșted, veșted foarte
Și venind ca de departe,
Călător trudit, murdar,
Bietul meu abecedar
Nici nu seamănă a carte.

Timpul trece ca un plug —
Vîrstele ni le desparte.

Numărătoare

Unu, doi și trei,
Patru, cinci și șase . . .
Număr cu temei
Arbori, zile, case.

Dacă uit să zic
Unu-n graba șuie,
Doi, e-atît de mic,
Parcă, zău, nici nu e.

Pentru *trei*, e clar:
Fac o adunare!
(Dacă am habar
Trei din cît răsare!)

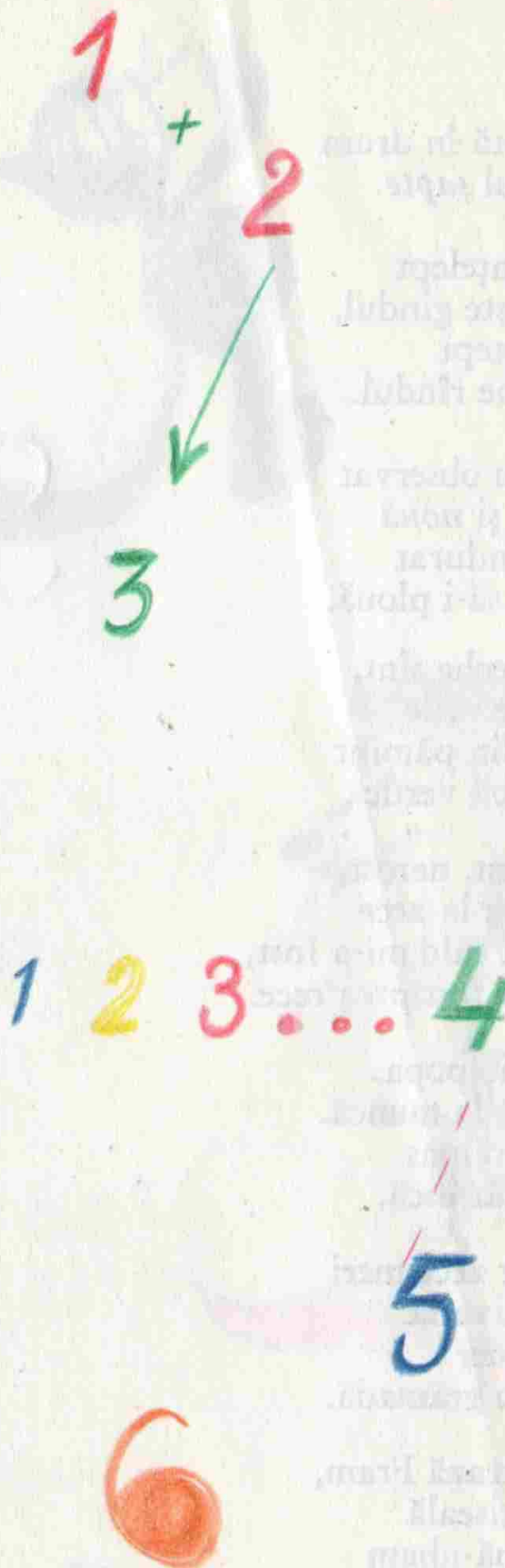
Sunt elev de soi,
Treaba merge strună:
Unu și cu *doi*
Frumușel se-adună.

Unu, *doi* și *trei*
Dacă-i am în minte,
Patru după ei
Lipăie cuminte.

Încă-o treaptă-n sus
Și-ntregesc socoata,
Patru și-*unu*-n plus:
Cinci îl am de-a gata.

Mai sporesc un pic
Ce am strîns și iacă:
Rotofei, peltic,
Șase intră-n joacă.

Aș sări acum
Peste-o zi și-o noapte

Dar îmi stă în drum
Îngîmfatul *șapte*.

Opt cel înțelept
Îmi ghicește gîndul,
Zice să aștept
Pînă-i vine rîndul.

Nici n-am observat
Cînd sosi și *nouă*
Cam îngîndurat
Parcă stă să-i plouă.

— Nepereche sînt,
Zece nu se vede.
Scoate-l din pămînt
Și din iarbă verde.

Ce mai rost, nerost,
Pîn's-ajung la *zece*
Cînd prea cald mi-a fost,
Cînd mi-a fost prea rece.

Fac un mic popas
Și-apoi iar la muncă.
Multe au rămas
Să le număr încă.

Nu-s doar zece meri
Sigur, în livadă.
Stelele pe cer
Văd că-s o grămadă.

— Uf, oftează Fram,
La ce plictiseală
Fi-va să mă-nham
Cînd m-or da la școală!

7

8

9

+

1 = 10

— Cred că n-ar strica,
Zice Suzi-alene,
Să înveți ceva
Ursulică, nene!

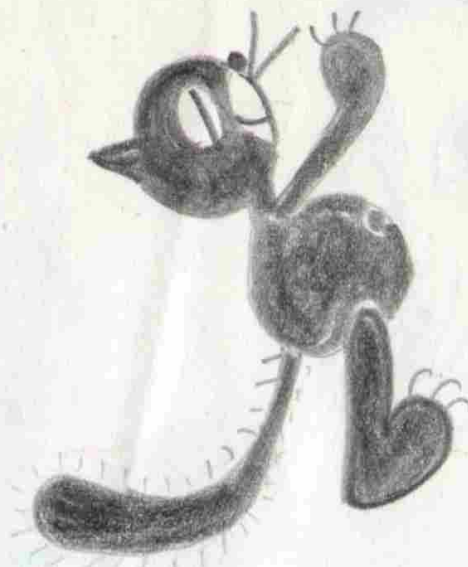
— Tu vorbești? Atest
Că din nou la piață
Te-a-nșelat la rest
Ieri o precupeață!

— De acești netoți,
Cască Cuțu-n tindă,
Nu e chip să poți
Somnul să te prindă.

Noaptea la hambar
Trez am stat de pază.
Vreau să dorm măcar
Pînă la amiază!

Chiar mîine să-i duci
Să-i înscrii la școală,
Că rămîn năuci
Și cu viața goală.

— Altfel nu și nu!
Chiar așa voi face.
Și-ai să mergi și tu,
Cuțu, fii pe pace!

Măgărușul Clap

Pe-o pernă de-atlaz
Verde ca un iaz,
Măgărușul Clap
Doarme în dulap.

Pe cînd mai țineam
De-al ȋncilor neam,
El trudea din greu
La un văr al meu
Care îl bătea
Zilnic c-o nuia,
Și-un cuvînt mai blînd
Nu-i spunea nicicînd.

Disperat de-așa
Existență grea,
Măgărușul Clap
A-nghițit un hap
Și-i rugă pe zei
Să-l ducă la ei,
Să-l adoarmă deci
Un-doi-trei, pe veci,
Ridicîndu-i lin
Sufletul de-asin
Pe-un tăpșan de nor
Mirosind a flori.

— Mort e Clap, precis!
Vărul meu a zis.

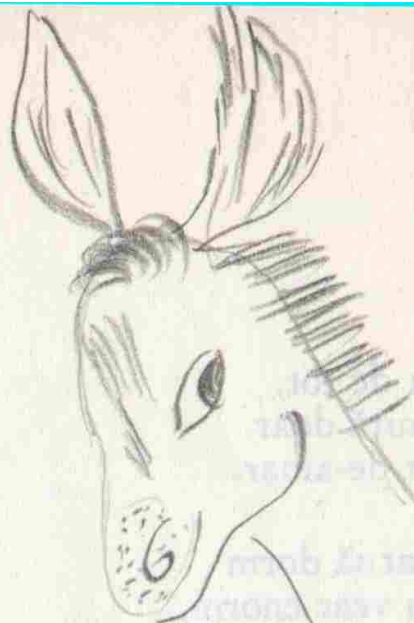
— Ia-l, dacă dorești,
Dar să mi-l plătești!
Vreau pe el, să știi,
Zece nasturi gri.
Și mai vreau s-aduci
Douăzeci de nuci,

Un tub de vopsea
Și-un chil de halva.
După ce-am plătit,
Ce-mi ceru, cinstit,
M-am luat de cap:
Ce să fac cu Clap?
Dacă-i mort, e mort,
Unde să-l mai port,
Ce să fac cu el
Dacă-i singurel
Numai trupul său
Fără suflet, zău?

Dar cu gând milos
L-am luat de jos
Și mi-am zis să-l duc,
Să-l îngrop sub nuc,
Liniștit să stea
În tăcerea sa
Cît o fi și-o fi
Somnu-i de vecii.

Bietul măgăruș
Cu trupul de pluș,
Parcă a-nțeleș
Ce idee țeș,
Numai ce mi-a zis
Stins, ca dintr-un vis:
— Nu mă îngropa,
Nu mă-ndepărta,
Nu sunt mort deloc,
Doar că n-am noroc.
M-am rugat la zei
Să mă ia la ei:
Zis-au că nu pot

Stana Polara

Să mă ia de tot,
M-adormiră doar
Ca să uit de-amar.

Mi s-a dat să dorm
Poate-un veac enorm,
Poate doar o zi
Și mă voi trezi
Ca să-ți mulțumesc
Și să te slujesc.

Poate tu, atunci,
Copleșit de munci,
Te vei fi desprins
De-anotimpul stins,
Gingașul april
Cînd erai copil.
Dar trezirea mea
Va suna-ntr-o stea,
Steaua ta de-argint
Peste timp sclipind,
Unde tu mai crești
Printre dulci povești.

Carul mic pe cer
L-om găsi stingher.
Îl voi trage eu
Pe un drum lacteu,
Să te duc în zbor
Cum te-ar duce-un dor
Spre un timp uitat
Cînd m-ai cumpărat
Pe-un tub de vopsea,
Pe-un chil de halva,

Zece nasturi gri;
Joacă de copii . . .

Doarme în dulap
Măgărușul Clap
Pe-o pernă de-atlaz
Verde ca un iaz,
Parcă nici n-a zis
Tot ce mi-a promis . . .

— Nu-ți pare nedrept
Să te tot aștept,
Măgărușe Clap,
Dormind în dulap?
Poate că-ntr-o zi
Cînd te vei trezi
N-ai să mă găsești
Să îmi mulțumești,
Să mă duci în zbor
Cum m-ar duce-un dor . . .

Poate c-am s-adorm
Pentr-un timp enorm . . .

Parisul vesel

*(Film multicolor
Plin de tâlc și-umor,
Ici-colo schimbat
Căci l-am cam uitat)*

O mîță albă numită Pis-Pis
A plecat în voiaj la Paris.
Vezi, câștigase la loterie
Această călătorie!

Toate frumoase și bune
În orașul minune,
Pîna cînd într-o zi, la hotel,
Cioc-cioc! la ușă un motan chel!

— Numele meu e Moris,
Sunt cel mai bogat din Paris.
Am venit să v-aștern la picioare
Inima mea iubitoare.

Ce grozăvii începură
Pentru biata făptură!
Căci domnul Moris-Șterpelici
Era hoț de pisici.

Vîndută pe un preț de nimic
Ajunse acrobată la circ
Și seara, ținînd-o în lesă,
O plimba o tigresă.

O maimuță cu glugă
O păzea să nu fugă,
În timp ce patru dulăi
O priveau cu ochi răi.

Cum acasă Pis-Pis
Din Paris n-a mai scris

Nici o carte poștală,
Trezi bănuială

Acest fapt. De aceea
Apăru clar ideea
Să se ducă-un trimis
După Pis la Paris.

— Mă duc eu! zise Tom
Sticlindu-și ochii din pom.
Eu i-am fost lui Pis ca un frate,
Se cuvine să am întîietate.

— Iară eu, zise Pier cu emfază,
Te voi însoți să-ți fiu de pază.
Nu te uita că sunt mic,
Eu nu mă tem de nimic!

N-aveau bani nici de-un os
Și-au pornit-o pe jos.
Înainte sta drumul
Pînă-n zare ca fumul.

Nici nu spun ce pățanii
Îndurară sărmanii,
De părea că-i un vis
C-au ajuns la Paris.

Nimerind în metró
Zise Tom: Încotro?
Însă Pier slab ca paiul
Își pierduse și graiul.

— Sunteți provinciali, mi se pare,
Spuse un domn, cu pălărie tare.
V-aș putea ajuta
Dragii mei cu ceva?

— Nu! făcu Tom ca răspuns,
Dar privind spre Pier pe ascuns,
Văzu cum, pierit de foame cu totul,
Înghite în sec, lingîndu-și botul.

Domnul scoțîndu-și distins pălăria,
Își dezveli chelia:
Numele meu — zise — este Moris,
Sunt cel mai bogat motan din Paris.

Pentru mine-i un fleac
Cîte-un bine să fac.
De aceea orice mi-ați cere
Vă ajut cu plăcere.

Dar cred că, înainte de toate,
Trebuie să mîncăți pe săturate.
Și-i duse la un restaurant
Foarte elegant.

Tom și cu bunu-i amic
Nu bănuiră nimic.
După ce mîncară cît șapte
Au zis că vor lapte.

Cu o privire stranie
Domnul Moris comandă șampanie.
Și le zise: — Băieți,
Acu-i acu, să vedeți!

— Aoleu, strigă Pier,
Am ajuns, cred, în cer!
Zbor pe-un nor de mătăasă
Și de nimic nu-mi pasă!

— Vai, pisicime zurlie,
(Căzu Tom în melancolie)

Ceri atît de puţin
De la crudul destin!

Cu un pic de cîrnat
Te şi vezi împărat
Şi c-un pic de smîntîină
Peste lumi eşti stăpîină,

Şi nu ştii că în lume
Sunt şi lucruri mai bune.
De nu beam ăst pahar,
Mă năşteam în zadar!

Şi aşa petrecînd
Nu le trecea prin gînd
Că stăteau într-o dramă
Ca tabloul în ramă.

Căci Moris aşteptase
Pîn'ce cheful se sparse
Şi atunci, fără greş,
Îi legă fedeleş

Şi-i vîndu, un-doi-trei,
Tot la circ şi pe ei,
(Mîrşava negustorie
Fiind unica lui meserie.)

„Lasă, îşi zise Tom după gratii,
Aflu eu urma ăstei pramatii,
Cînd bine-nţeles
De-aici am să ies!“

Cei din jur, tigri, lei,
Elefanţi, şoriceai,
Urşi, girafe, pantere,
Ascultară-n tăcere

Aventura cea tristă.
Cîte-n lume există!
— Vezi motane, și noi
Am căzut în nevoi

Și de-o fi și-om putea
Ajutor vă vom da.
Să-ntocmim cu răbdare
Un plan de scăpare.

Cum vestea-i făcută să zboare,
Află și Pis de-ntîmplare
Și le scrisese: „Amici,
Sunt și eu tot aici!“

Într-o seară un leu
A rămas în antreu,
S-a pitit după-o ladă
Ca nimeni să-l vadă,

Și, în noaptea de smoală,
Lipăi cu fereală
Și la cuști ajungînd
Le deschise pe rînd.

Cred că nu are rost
Să mai spun cît a fost
Bucuria de mare
La această-ntîmplare.

Ce evadare măreață
În noaptea cu ceață!
Pîn' să se crape de zi
Marele circ se goli.

Nu rămase decît
Maimuțoiul urît,

Gardiana tigresă
Ca să-l plimbe în lesă

Pe Moris hoțomanul
Ce-și pierdu tot elanul,
De cei patru dulăi
Priveghiat cu ochi răi.

Fiecare-a tot mers
Pîn' ce-n zare s-a șters,
Către dulcea lui țară
Din care-l luară...

Cam de vreo săptămînă
O avem în grădină
Pe micuța Pis-Pis.
Uite-o colo-n cais!

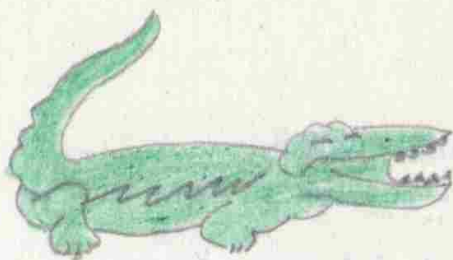
— Mai coboară un pic,
Domnișoară, îi zic.
Ți-ai tocit gura
Povestind aventura.

Vezi, de cînd nu-ți mai pasă,
Avem un musafir în casă.
Ia să-l sperii nițel
Pe șoricel!

Știri

Dintr-un parc zoologic
Un mic crocodil
A plecat ca să moară
Acasă, la Nil.

Pus prin cercuri să sară,
Un delfin-acrobat
A zburat pîn' la mare
Cu giganticu-i salt.

În mari insectare
Se-ntîmplă-un mister:
Mumiile-fluturi
Învie și pier!

Adusă din junglă
La circ, de un an,
O neagră panteră
Albi de alean.

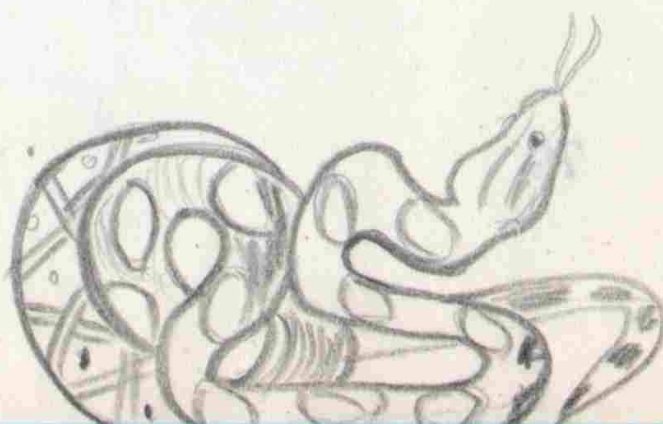
O struță prostuță,
Cu gîndul incert,
Plecă să se ouă
La ea în deșert.

Visînd libertatea,
Nebun de-al ei dor,
Un tigru-n spectacol
Bătu un dresor.

Iar șarpele Bóa
Pieri de urît.
În cușcă-i găsiră
Doar pielea și-atît!

Mor tauri în Spania
Pe-arene de zor.

Zîmbește în poze-
un sașiu matador.

.....
Ce știri! Am o poftă
Pe toți să-i adun,
Dresori, matadori,
Și la treabă să-i pun.

Să facă un lucru
Mai demn, mai util:
Să are, să sape,
Să-nvețe-un copil...

Ei, hai, lasă plînsul,
E lumea un loc
Unde cresc împreună:
Noroc, nenoroc,

Delfinii în mare
Și pasărea-n pom.
Și omul pe lume
Să fie mai om.

Gura lumii

Mi s-a zis mai ieri: „Vecino,
Ce e acest du-te-vino,
Ce-i cu-această veselie
De din zori pîn' la chindie?
Ce de oaspeți! Vai, surată,
Parcă-ți vin din lumea toată!
Să nu-ți fie-a supărare,
Auzirăm că ții fiare,
Urs și leu, ba și-o panteră
Care-ți udă flori în seră.
Ursul, cică, alb ca neaua,
Împletește cu andreaua
Și vâtaf peste albine
Stupii-n grija lui îi ține.
Iarna-vara, duce greul
Casei, Leul-Paraleul.
Și mai ai mata, vecină,
O teribilă găină
Și o capră ce-i stăpîină
Peste lapte și smîntînă,
Un dulău care veghează
Și îți ține casa-n pază,
Și-o pisică neagră toată
Ca o noapte-ntunecată.
Cică, într-o dimineață
Ai trimis pe urs la piață
Să-ți aducă-o varză creată...
Și s-a răspîndit o veste
Că te-apuci de o poveste
Unde-aceste dobitoace
Or trăi precum le place“.
Ce să zic? Că-ntr-o poveste
Toate-ncap: ce nu-i, ce este?!
Că din foi de cărți coboară
Stranii oaspeți ca-ntr-o gară,
Bucurîndu-mi prînz și cină
Cu prezența lor blajină?!

Grai

Sunt multe cuvinte
Pentru ținere-n minte.
Unele pier. Ce rămâne
E ca mierea pe pâine.

Bine-i a spune
Doar vorbele bune.
Seara și dimineața
Să ne laude viața.

Bine-i a zice
Nu vorbe peltice,
Ci limpezi, de-acele
Ce nu pot să-nșele.

Graiul ne fie
Ca o câmpie
Cu rodul cuminte
De grâuri-cuvinte.

Să fie-o livadă
Cu-a dulcelui roadă,
Cu nobile neamuri
De fructe pe ramuri.

Să fie-o grădină
Menită să țină
Modesta legumă
Hrănită de humă.

Sunt multe cuvinte
De ținere-n minte.
Unele pier. Ce rămâne
E ca mierea pe pâine.

Am vrut să m-ascund
Într-un nor rotund,
Să mă plimb cu el
Fără nici un țel,
De din zori de zi
Pîn-o amurg;
Să privesc furiș
Ca printr-un frunziș
Cum e pe pămînt
Dacă eu nu sunt...

Și-am văzut că-n rost
Toate-s cum au fost:
Apele curgînd
Ca demult și-oricînd;
Clipe fără frîu
Scuturate-n grîu,
Scuturate-n foi
Și în fructe moi;
Jocuri de copii,
Munți de veșnicii,
Umbre și lumini,
Flori și mărăcini,
Aer, piatră, lemn,
Fără nici un semn
Că de lipsa mea
S-ar îndurera...

Lunecînd pe sus
Tot mai spre apus,
M-am simțit deodată
De cei dragi uitat,
Și m-a prins un dor
Mai bine să mor
Decît viu să fiu
Singur ca-n pustiu.

— Norule frumos
Lasă-mă în jos,
Ca să pot sări
Făr' a mă zdrobi,
Și de n-oi putea
Să cobor așa,
Plouă-mă prelung
Ca să pot s-ajung
Rupt în stropii mii
Pe dulcile glii.

Ploaie-am fost și-acum
Mă adun din drum,
Picur lângă pic
Lin să mă ridic,
Să mă întregesc
Viu și pămîntesc.

Oare-ați înțeles
Că era să ies
Dintr-al vostru joc,
Dintr-al meu noroc,
Doar c-un salt ușor
Pe un gând de nor
Care m-ar fi dus
Tot mai spre apus?

Visare

Să zicem că e doar un vis frumos
Grădina mea-nflorită, o himeră
Pe care-o inventează când disperă
De plictiseală,-un gând copilăros.

Mă credeți că în fiecare zi,
În transparența orei de amiază,
Din mări ies cai de spumă și nechează,
Strigându-ne pe nume de copii?

Să zicem că e doar un vis frumos
Dacă mă prind de-o coamă aburoasă,
Zburînd spre-adînc cum m-aș grăbi spre casă...
Să zicem că e doar un vis frumos.

Mă credeți că-n afundul străveziu
Este-o misterioasă-mpărăție
C-un împărat-delfin ce-ades îmi scrie
Și mă invită oaspete să-i fiu?

Mă credeți, dacă eu acum vă jur,
Că mai există-o lună fermecată
În ceruri nevăzute încrustată,
Cu nori imenși de frișcă împrejur?

De-acolo, uneori, ne vin duium
Miresmi întortochiate ca o frază.
Poetii-acelei lumi atunci creează
Poeme roz cu rime de parfum.

Mă credeți că am fost locuitor,
Cîndva, pe-această tainică planetă,
Unde-n lumina iernii violetă
Cu puf de zahăr fulguie ușor?

Să zicem că e doar un vis frumos...
Și casa-n care basme spun de-a valma,
Cu zid ce cîntă de-l atîngi cu palma,
Și ea, e poate doar un vis frumos.

Dar visului acesta îi sunt miez.
Stejarii spun că din solar grăunte
Au răsărit. Îi cred. Un vis e punte
Între visarea lor și ce visez.

Mă credeți că eu graiul lor îl știu
De parcă-am fost crescuți de-aceeași mamă?
Poate-mi sunt frați. Și, poate ca-ntr-o dramă,
Voi înțelege asta prea tîrziu.

Puteți surîde, bineînțeles,
La tot ce vi se pare că-mi năzare.
Dar lumile-ntre ele n-au hotare,
Părerii și adevăr se întreș.

De-mi socotiți cuvîntul fără rost,
Sunteți bătrîni. Povestea ne desparte.
Vă rog să-nchideți lin această carte.
Am dispărut, de parcă nici n-am fost.

Sumar

Prefață	5
Vânători	11
Călătorii	13
Noapte de primăvară	15
Prigoria	16
Zmeul	17
Verde crud	19
Tablou	20
Supărare	21
Grijile zilei	22
Lucrurile	25
Dar	27
Pregătire de drum	30
Rețetă	32
Flori de tei	34
Cronică dulce	35
Apa	38
Lecție de geografie	40
Greierile	41
Cină	43
Săptămîna	45
Seară cu iarnă	60
Moment	63
Cîntec	65
Un abecedar uitat	66
Numărătoare	67
Măgarușul Clap	70
Parisul vesel	74
Știri	80
Gura lumii	82
Grai	83
Joc cu nor	84
Visare	86